

Лѣгнала мома, заспала
Край море, край бѣли Дунавъ,
Подъ това дърво маслина.
Буенъ ми вѣтрецъ повѣя,
Та си момата пробуди.
Мома го люто кълнеше:
„Вѣтре ле, не навѣялъ се,
Вѣтре ле, не надухалъ се!
Ази си имахъ милъ братецъ, —
Днеска сж деветъ години
Отъ ка' е нази оставилъ,
На сънъ го не бѣхъ гледала;
Сега го гледахъ на сънѣ.“
Братецъ ми тихо думаше:
„Момне ле, моя сестрице,
Я иди речи на мама,
Прѣдъ вечеръ да ме не плаче,
Въвъ петъкъ споредъ сжбѣбота, —
Че се запрамъ та слушамъ
И отъ дружина остаямъ.“
